Cutezătorii

27

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 4 IULIE
1968, ANUL II

Biblioteca Regională
Tg.-Mureș

Din cuprins

PRIVINDU-L PE DECEBAL pag. 3

Călăuze, ÎN NOAPTE pag. 9

CONCURSUL VACANȚEI

CUTEZĂTORII ADÎNCURILOR

Foto: GH. CUCU

ECRAN

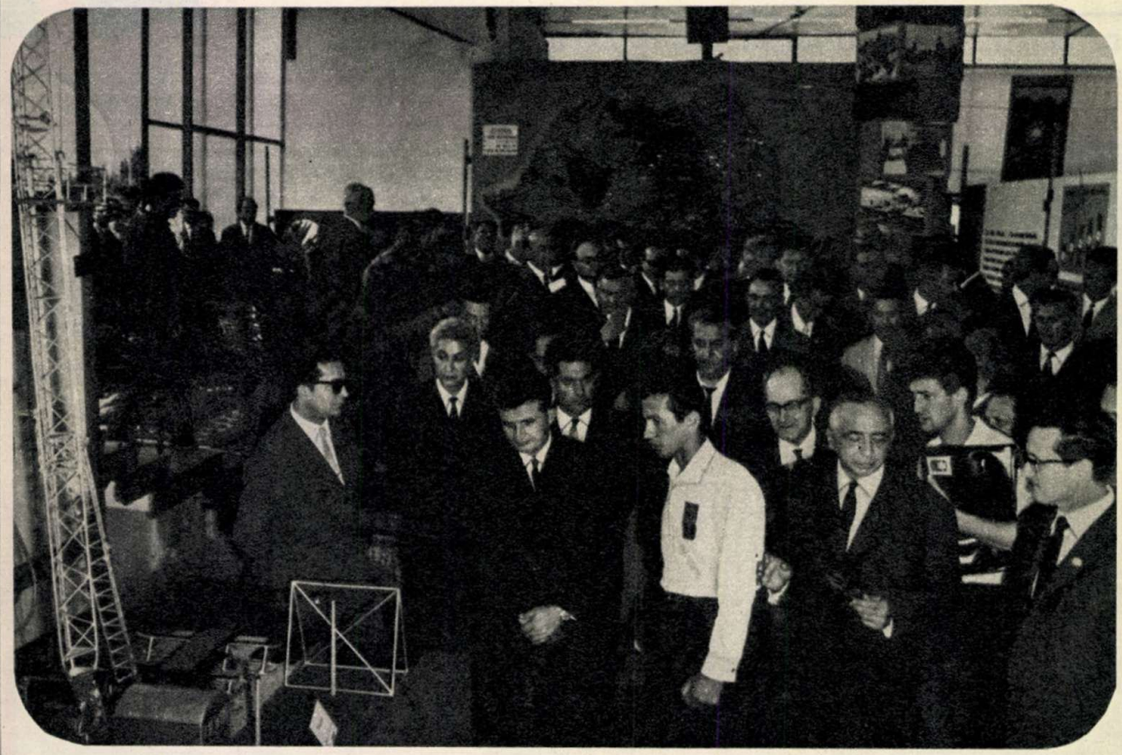

Pasiunea pentru tehnică, visul de a stăpîni temeinic subtile și complicate procese de producție se formează încă din anii școlii, din vremea cînd uimitoarea sete de cunoaștere, caracteristică «vîrstei de aur», este dublată de o maximă receptivitate, de înflăcărare și romantismul adeziunii la un nobil și înălțător ideal.

Iată ce, în puține cuvinte, comunică din prima clipă vizitatorului **Expoziția elevilor din liceele de specialitate și școlile profesionale și tehnice,** deschisă la București, în Pavilionul C al complexului din Piața Scinteii.

Sute, mii de exponate (unelte, piese, machete și aparate din domenii variate ale tehnicii, de la mecanică la electronică) vădind, deopotrivă, îndemînare și măiestrie, spirit creator și migală, dorință de afirmare și perseverență, sînt o ilustrare vie că anii de școală reprezintă pentru numeroși copii și adolescenți nu numai vremea cea mai propice însușirii culturii și științei, ci și timpul unui strîns contact cu munca, primele și atît de emoționantele întîlniri cu bucuria că propriile mîini au fost în stare să creeze ceea ce cu un an or numai cu o lună în urmă părea doar un vis ademenitor.

În ziua deschiderii, expoziția a fost vizitată de conducătorii de partid și de stat, în frunte cu tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU. Secretarul general al C.C. al P.C.R. și ceilalți înalți oaspeți au apreciat călduros hărnicia și talentul elevilor, adresîndu-le felicitări lor, profesorilor și maiștrilor care i-au îndrumat. Numeroși elevi prezenți în expoziție în timpul acestei vizite — care le va rămîne în memorie ca un eveniment ce-i onorează și-i stimulează la noi realizări — au făcut o entuziastă manifestație de adîncă dragoste și profund respect conducătorilor de partid și de stat, mulțumindu-le pentru nespusa bucurie ce le-au făcut-o vizitîndu-le expoziția, mulțumindu-le în numele tuturor elevilor, pentru condițiile bune ce le stau la dispoziție spre a-și însuși temeinic profesia aleasă, spre a-și dedica priceperea, talentul și elanul lor tineresc înfloririi patriei.

Cronicar

ELOGIUL LUPTEI ÎNAINTAȘILOR

Încă din primăvară, începînd cu Iașii, continuînd apoi cu Blajul, mereu alte orașe și sate, martore memorabilelor evenimente istorice ale anului revoluționar 1848, devin gazda unor mari adunări populare evocînd patriotismul și bărbăția care au înflăcărat lupta poporului român în urmă cu douăsprezece decenii.

Astfel, la 22 iunie, pe cîmpia de la Islaz și în orașul Sfîntu Gheorghe, în prezența unor conducători de partid și de stat, zeci de mii de oameni, din mijlocul cărora n-au lipsit elevii și pionierii, s-au adunat pentru a cinsti memoria înaintașilor, opera cutezătoare a luptătorilor pașoptiști.

Festivitatea de la Islaz — de pe cîmpia martoră odinioară rostirii solemnei și temerarei Proclamații, iar astăzi aflată în vecinătatea cooperativei agricole de producție ce poartă numele «Unirea», numele unui ideal scump al tuturor adunărilor anului revoluționar '48 — a strîns laolaltă peste 40 000 de locuitori ai Telormanului.

Întîmpinat cu vii aplauze, a luat cuvîntul tovarășul **Paul Niculescu Mizil,** membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R. Vorbitorul a evocat luminoasa pagină din istoria noastră națională care s-a scris pe Cîmpia de la Islaz, cînd ascultînd Proclamația, poporul a jurat — sub faldurile tricolorului — credință față de cauza nobilă a revoluției.

Încheindu-și cuvîntarea, tovarășul Paul Niculescu – Mizil a subliniat că lupta și viața poporului român de astăzi, realizările sale obținute sub conducerea înțeleaptă și clarvăzătoare a partidului, sînt vrednice de jertfele înaintașilor; și-au găsit împlinirea astăzi gîndurile cele mai înflăcărate și mai nobile ale patrioților de la 1848.

La lumina torțelor, festivitatea s-a încheiat cu un vibrant spectacol de sunet și lumină, recompunînd — pe baza documentelor istorice, a poeziei și cîntecului — Islazul anului 1848, marea adunare ce a rămas și va rămîne veșnic în memoria pămîntului românesc.

O serbare asemănătoare a avut loc în aceeași zi și la Sfîntu Gheorghe, străvechea așezare de la poalele munților Baraolt.

Mii de locuitori din Sfîntu Gheorghe, din Tg. Secuiesc, din Covasna și din satele înconjurătoare s-au adunat în Piața Libertății pentru a aduce un prinos de recunoștință luptătorilor pașoptiști, români și maghiari, locuitori ai acestor plaiuri, care strîns uniți sub steagul revoluției, s-au ridicat să-și dobîndească dreptatea și independența națională.

În aplauzele vii ale celor prezenți, a luat cuvîntul tovarășul **Ianoș Fazecaș,** membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri.

Subliniind că adunarea consacrată măreților fapte care au avut loc în această parte a țării constituie o expresie a înaltei prețuiri de care se bucură astăzi, în țara noastră, deopotrivă, tradițiile progresiste ale poporului român și ale naționalităților conlocuitoare, vorbitorul a rememorat pe larg evenimentele de la care se împlinesc 120 de ani, încheind prin a-și exprima convingerea că locuitorii acestor meleaguri, români și maghiari, trăind și muncind în deplină frățietate, nu-și vor precupeți nici pe viitor eforturile de a-și dărui întreaga energie creatoare cauzei socialismului, necontenitei înfloriri a Republicii Socialiste România.

Spectacolul ce a urmat a început cu o simbolică horă în care s-au prins laolaltă români și maghiari, în pitorești costume populare, și a continuat cu coruri și recitări pline de vibrația dragostei pentru patrie și partid.

PRIVINDU-L PE DECEBAL

Memoria PĂMÎNTULUI ROMÂNESC

de HADRIAN DAICOVICIU

În curînd, expoziția mulajelor Columnei Traiane își va deschide porțile și vom putea cu toții privi dramatica desfășurare a războaielor daco-romane, admirînd deopotrivă vitejia învingătorilor, dîrzenia învinșilor, măiestria artiștilor care au creat minunata cronică sculptată. Multe scene ne vor reține atenția, stîrnind ecouri în mințile și inimile noastre: trecerea Dunării, lupta de la Tapae, temerarul atac dacosarmatic la Dunărea de Jos, tragica înfățișare a asediului Sarmizegetusei, strămutarea silită a dacilor din Munții Orăștiei în ținuturile de șes, mai lesne de supravegheat de către biruitor.

Privind acum, reprodus pe hîrtie fotografică, noianul acesta de imagini, nu mă pot împiedica să stărui mai îndelung asupra a două din reliefurile Columnei. Amîndouă îl înfățișează pe Decebal în momente grele și decisive ale eroicei lupte pentru independență pe care o conducea.

Iată-l pe regele dacilor în picioare, în spatele șirului de daci care, în anul 102 e.n., cere pace de la împăratul roman învingător. Dăltuită în marmura de Carrara, silueta lui Decebal e impunătoare, iar fața aspră. Mîinile sale întinse cer și ele pace, dar ținuta mîndră și plină de dîrzenie ne lasă să ghicim că regele nu s-a resemnat în fața înfrîngerii.

Nu e firesc, privind această scenă, să ne vină în minte admirabilul portret pe care Dio Cassius i-l făcea, un secol mai tîrziu, regelui dac? Istoricul grec glăsuia astfel despre Decebal: «Era priceput în ale războiului și iscusit la faptă, știind cînd să năvălească și cînd să se retragă la timp, meșter a întinde curse, viteaz în luptă, pricepînd a se folosi cu dibăcie de o victorie și a ieși cu bine dintr-o înfrîngere». E chipul unui mare general și al unui iscusit diplomat.

De-a lungul celor doi ani ai primului război, Decebal dăduse cu prisosință dovada înaltelor sale capacități militare. Nu rezistase el oare la Tapae, pricinuind romanilor pierderi atît de grele încît Traian însuși fusese nevoit să-și rupă veșmintele pentru a face pansamente soldaților săi? Nu plănuise el atacul pe timp de iarnă împotriva garnizoanelor romane de la Dunăre, menit să-l oblige pe împărat să-și retragă oastea din Transilvania? Nu-l silise el pe Traian să ia «cu pericole munte după munte», cum zice Dio Cassius, în ținutul cetăților din inima statului dac?

Armele dacice au fost nevoite în cele din urmă să cedeze în fața covîrșitoarei superiorități a oștilor romane. Dar și soldații lui Traian erau istoviți și împăratul, neîndrăznind să joace întreaga soartă a războiului într-un asalt final asupra Sarmizegetusei, preferă să accepte pacea pe care acum nu comandantul, ci diplomatul Decebal i-o cerea. Încă o dată, deși înfrîngerea fusese gravă, regele dac își salva statul. Iar atitudinea lui, așa cum o înfățișează sculptorii Columnei, spune limpede că, la fel ca și pentru Traian, pentru Decebal pacea încheiată era numai un răgaz înaintea încleștării supreme.

În adevăr, împăratul nu renunțase la gîndul cuceririi Daciei și face pregătiri active pentru o nouă campanie. În fața lor, Decebal nu pregetă să calce condițiile grele care-i fuseseră impuse în anul 102; el își reface fortificațiile, făurește arme, caută cu înfrigurare aliați. Vîlvătaia războiului izbucnește din nou în vara anului 105 e.n.

Pornind de pe poziții mai bune, romanii dobîndesc o victorie mai grabnică. Columna ni-i arată pe soldații lui Traian înaintînd, în anul 106, prin «munții cei întăriți cu ziduri» (Dio Cassius), asediind Sarmizegetusa, încărcînd pe animale de povară bogata pradă luată aici. Decebal, deși înfrînt, părăsit de aliați și chiar trădat de o parte a aristocrației dace, nu-și pierde speranța. După căderea Sarmizegetusei, el fuge prin munți cu gîndul de a organiza o nouă linie de rezistență. Dar călăreții romani îl urmăresc...

Și iată cea de-a doua scenă care-mi reține privirea. Ajuns de călăreții lui Traian, aflat în primejdia de neînlăturat de a fi prins, Decebal părăsește, în sfîrșit, lupta; o părăsește însă ca un erou, curmîndu-și singur zilele, preferînd moartea unei captivități rușinoase.

Dacă scena din anul 102 îmi aducea aminte de cuvintele lui Dio Cassius, contemplarea ultimelor clipe ale vieții lui Decebal mă face să mă gîndesc că istoricul grec n-a surprins, în portretul pe care i-l face, una din cele mai însemnate trăsături ale caracterului regelui dac: adînca, nestrămutata sa încredere în popor, în capacitatea lui de a rezista și a supraviețui. Cîtă încredere trebuie să fi avut Decebal în poporul său pentru a duce lupta pînă în ultima clipă, pentru a fi, cum zicea Pliniu cel Tînăr, alungat nu numai din domnie, ci chiar din viață, fără să-și fi pierdut vreodată nădejdea!

Decebal n-a greșit în această credință. Poporul lui, cu rădăcinile înfipte de milenii în pămîntul Daciei, cu puterile sporite prin romanizare, a înfruntat neclintit toate furtunile istoriei. El trăiește și prosperă în străvechea sa vatră.

▲ Bătălia de la Tapae (detaliu)

▼ Moartea lui Decebal (detaliu)

OCTAV PANCU-IAȘI

Poate că cititorul va găsi nu numai prea fugare, dar și mult prea intime aceste însemnări. Îl rog să mă ierte. Îl asigur că n-am intenția să rescriu aici o pagină de jurnal personal. Greșeala pe care o fac stă în faptul că n-am răbdare să aștept înapoierea acasă; redactez rîndurile de față aflîndu-mă încă pe litoral. Ba mai mult: pe plajă. Și mai mult: sub o umbrelă colorată, ținînd caietul pe genunchii încă uzi și murdari de nisip, învîrtind pe un deget un șirag de scoici...

...Miroase puternic a alge și-mi aduc aminte că, în copilărie, mirosul acesta mă urmărea mult timp după ce se sfîrșea vacanța de vară, mi-l mai aducea încă vîntul de noiembrie și de aceea ascultam cu sfințenie buletinul meteorologic la radio ca să aflu din ce direcție bate vîntul, iar dacă direcția era de la est spre vest, îmi spuneam că vîntul a trecut pe la Mamaia sau pe la Eforie, îmi spuneam că a trecut chiar pe acolo unde am găsit pescărușul cu o aripă frîntă, unde fără să vreau m-am trezit scriind pe nisip numele unei fete, unde, tolănit pe spate și privind un nor care semăna cu un continent ciudat și încă nedescoperit, mă gîndeam la Magellan și eram trist că nu mă născusem cu patru secole mai devreme ca să mă fi luat pe mine în locul lui Pigafetta, să-i țin eu jurnalul călătoriei în jurul lumii...

Miroase puternic a alge și, credeți-mă, eu am simțit acest miros chiar din clipa cînd, la marginea Bucureștiului, am văzut indicatorul de circulație pe care scria CONSTANȚA și am început să număr kilometrii rămași pînă la mare. E de prisos să mai adaug că am văzut marea de departe, pe cînd mașina în care mă aflam trecea prin dreptul termocentralei de la Ovidiu II, am văzut-o de acolo de unde ea încă nu se vede, ci numai se bănuiește într-o foșnire de mătase, într-o linie a orizontului, cînd verde ca frunza de nuc, cînd strălucitor, ireal de albă. Era în ziua cînd — mi-am notat ca să nu uit — aeroportul «Mihail Kogălniceanu» trecea la orarul estival, inaugurînd diurn opt curse de legătură numai cu Bucureștiul, era în ziua cînd în gara Constanța, fără a stabili nici un record, trei trenuri aduseseră peste 1 000 de pionieri și școlari din cei 15 000 care își vor petrece vacanța în taberele de la Năvodari, Schitu-Costinești și 2 Mai; era în ziua cînd un tînăr austriac de 26 de ani, plecat cu trei ani în urmă într-o călătorie pe bicicletă în jurul lumii, ajungea la Mamaia și scria în caietul de impresii al Parc-Hotelului: «Nu pot să înșir celebrele plaje ale lumii pe care le-am văzut. Acest caiet n-are decît o sută de file și mie mi-ar trebui ceva mai multe... Dar vreau să vă asigur — pentru asta găsesc și loc în caiet, dar mai ales o sinceră dorință în inimă de a vă împărtăși părerea mea — că această perlă românească a Mării Negre își găsește cu siguranță locul în colierul celor mai frumoase plaje de pe pămînt»; în sfîrșit, era în ziua cînd, pe lacul Siut-Ghiol, pionierul constănțean Alexandru Macri a experimentat cu succes ultimul său navomodel radioghidat pe care, la sugestia mea, l-a botezat «Cutezătorul», nu înainte însă de a mă întreba cu un surîs cuceritor, deși un pic malițios: «Spuneți-mi, dacă ați fi lucrat la altă revistă, tot așa m-ați fi îndemnat să-mi numesc vaporașul?»

La linia orizontului trece un vas. Uriașul de la «Salvamar» îmi spune că e un remorcher de la baza piscicolă Sulina. Cei dintîi care l-au văzut sînt niște pescărași. Cu bătăi largi de aripi se îndreaptă spre el. Pînă a veni remorcherul se roteau deasupra mea, se certau, habar n-am pentru ce, probabil pentru un peștișor sau un rac. Cearta lor a molipsit doi copii danezi, un băiat și o fetiță, blonzi și cîrni, care se luptă pentru un loc pe o originală saltea plutitoare prevăzută cu o pînză de corabie pe care este desenat un soare foarte zîmbitor și pe care scrie «Kon-Tiki». Urmăresc fumul remorcherului ca și cum mi-aș urmări un vis... De fapt, fac

doar o asociație între acest fum ce se depărtează și cel al unei țigări, fum prezent în timpul unei explicații primite cîteva ceasuri mai devreme de la un edil al litoralului. Și atunci am avut o senzație de reverie deși, dacă mă gîndesc bine, mi-a fost împărtășită o realitate care depășește visul. Mi s-a vorbit de litoralul românesc de mîine. Și nu despre un mîine îndepărtat, nebulos și neliniștitor ca asteroidul Icarus, ca-

CUPON Nr. 1

Răspunsuri

1. .....

2. .....

3. .....

CUPON Nr. 2

Răspunsuri

I .....

1. .....

II 2. .....

3. .....

III .....

LA CEREREA UNUI MARE NUMĂR DE CITITORI CARE NU AU IZBUTIT SĂ-ȘI PROCURE TOATE CUPOANELE PENTRU «CONCURSUL VACANȚEI», REPUBLICĂM CUPO

re cu o seară în urmă ne salutase de la șase milioane de kilometri... Un mîine concret, viu, precis, un mîine în întîmpinarea căruia poți întinde mîna cu siguranța că îi vei și simți căldura. Pe planșele proiectanților, care conturează în linii suple arhitecturale litoralul viitorului, apar noi nume de stațiuni: **Midia, Agigea, Tuzla, 23 August, Vama Veche...** Peste 10—12 ani, litoralul românesc, amenajat pe o întindere de aproximativ 70 de km, va putea asigura găzduirea a peste un milion de turiști!

Îi număr printre aceștia și pe copiii aflați acum în taberele de pe litoral. Pentru că cine a cunoscut odată marea, se întoarce necontenit la ea...

Patrie luminală

Ioan D. Chirescu

MUZICA: IOAN D. CHIRESCU
TEXT: PETRE GHELMEZ
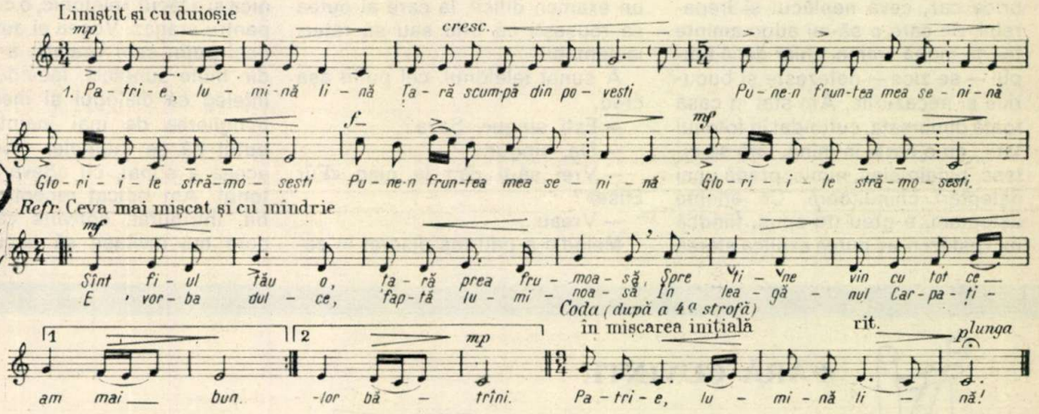
Liniștit și cu duioșie
mp
cresc.
1. Pa - tri - e, lu - mi - nă li - nă Ța - ră scum-pă din po - veşti Pu - ne-n frun-tea mea se - ni - nă
f
mf
Glo - ri - i - le stră-mo - şeşti Pu - ne-n frun-tea mea se - ni - nă Glo - ri - i - le stră-mo - şeşti.
Refr. Ceva mai mișcat și cu mîndrie
mf
Sînt fi - ul Țău o, ța - ră prea fru - moa - să, Spre Ți - ne vin cu tot ce —
E , vor - ba dul - ce, fap-tă lu - mi - noa - să În lea - gă - nul Car-pa - ți —
Coda (după a 4a strofă)
în mișcarea inițială
rit.
plunga
1
2
mp
am mai — bun. -lor bă — trîni. Pa - tri - e, lu - mi - nă li — nă!

2. *Dă-mi izvorul, dă-mi tăria*
Codrului de doruri plin,
Maică scumpă, România,
Timp de aur, zbor alpin,

Refren:

3. *Brațul meu voinic să fie,*
Steagul ager să ți-l port,
Peste ani de bucurie,
De izbîndă și efort.

Refren:

4. *Brazii-n slăvi să se ridice,*
Steaua ta să ardă clar,
M-a adus un ceas ferice
Pe pămîntu-ți legendar.

Refren:

CUPON Nr.3

Răspunsuri

1) a.....
b.....

2) a..... băieți
b..... fete

3) a.....
b.....
c.....

CUPON Nr.4

Răspunsuri

1.....

2.....

3.....

NELE NUMĂRUL 1, 2, 3 și 4. RUGĂM CONCURENȚII CE AU COMPLETAT CUPOANELE 1, 2 ȘI 4 CARE AU ALT FORMAT, SĂ LE ÎNLOCUIASCĂ CU CELE REPUBLICATE ACUM.

DESEN DE OFELIA DUMITRESCU

VREMEA CIREȘELOR

Schiță de
MANOLE AUNEANU

Nu știu ce aveam în ziua aceea, dar eram teribil de indispus. Simțeam că o să se întîmple ceva, în orice caz, ceva neplăcut și ireparabil, de care o să-mi aduc aminte foarte multă vreme, chiar dacă timpul — se zice — netezește și bucuriile și necazurile. Am stat în casă toată dimineața, cufundat în fotoliul tatii , cu o carte în mînă, fără să citesc, bineînțeles, nimic, pradă unei așteptări chinuitoare. Ce anume așteptam, e greu de spus, fiindcă nici astăzi n-aș putea explica starea aceea de frămîntare lăuntrică, amestec de teamă și nerăbdare, cum ar fi de pildă momentele ce preced un examen dificil, la care ai putea să reușești cu brio sau să ratezi lamentabil.

A sunat telefonul, cel puțin așa cred.

— Ești singur, Sava?

— Da, singur...

— Vrei să-ți cînt la pian «Für Elise»?

— Vreau...

Melodia a pătruns discret în cameră și s-a apropiat de mine, blîndă, ca o mîngîiere, învăluindu-mă din toate părțile. Apoi, a venit bunica și a făcut, telefonic, o comandă pentru aragaz. Vocea ei autoritară, deși puțin cam voalată, a alungat din mine sunetele, făcîndu-mă să înțeleg că dialogul și melodia și mîngîierea de mai înainte ar fi putut să se întîmple. Abia după aceea a sunat, cu adevărat, telefonul. Am ridicat receptorul grăbit, înfrigurat, convins că vocea care mă invitase să ascult «Für Elise» va coborî, în sfîrșit, lîngă mine.

— Ce faci, mă?

— Mulțumesc. Stau.

— Nu vii în parc să ne jucăm?

— E prea cald. N-am chef.

Popanică. El îmi lipsea. Clăpăugul acesta, pe care mamă-sa îl scutise de educație fizică, de teamă să nu ia notă proastă și să piardă premiul II, începuse să mă enerveze de-a binelea.

— Nu e cald, mă. Bate vîntul...

— E cald, Popanică, e foarte cald, dar nu simți tu.

Bunica a deschis ușa de la balcon. Afară bătea vîntul într-adevăr, un vînt nesigur, răzleț, ca o fugă de om buimac.

— Ți-ai făcut lecțiile?

Pe masă apăruse o farfurie cu cireșe mari, vinete. Bunica mînca cireșe, afară bătea vîntul, iar «Für Elise» murise din cauza unei stupide butelii de aragaz.

— Astăzi n-aș vrea să mă duc la școală.

— De ce? N-ai învățat la matematică?

— Ba da.

— Atunci n-ai nici un motiv să nu te duci la școală.

Și totuși, de jur-împrejur plutea ceva nedefinit și apăsător, gata-gata să mă înăbușe.

— Bunico, cine a compus «Für Elise»?

— Beethoven. Vino la masă să mănînci cireșe.

PROPOZIȚII SIMPLE

Schiță de
MIRCEA SÎNTIMBREANU

A sosit vara. E cald. Se topește asfaltul. Eu citesc. Eu sînt corigent... 5 propoziții simple. — Ce sînt ele? Simple propoziții, am înțeles nu e mare scofală. Mai încolo e ceva mai puțin simplu: coordonate, subordonate, atributive... Le vin eu de hac, pe rînd — pe rînd. Deocamdată sînt la propoziții simple... Azi mă ocup numai de ac. prop. simple. «Ce sînt și dați 5 exemple în scris...» 50 dau, 500!

E cald. (Asta am mai spus, dar ce să-i fac, e cald al naibii...) Ștrandul s-a deschis. Apa e rece. Sandu sare în apă. Eh, Sandu nu e corigent, ce-i pasă lui? La ora asta, pariez că e pe trambulină, sare «șurub», apoi sub apă, își ține respirația cît poate. Îi știm toți «figura», dar totuși cînd nu-l mai vezi așa te trec fiorii: dacă s-a înecat!? Aș, el iese pe furiș,

FĂRĂ CUVINTE

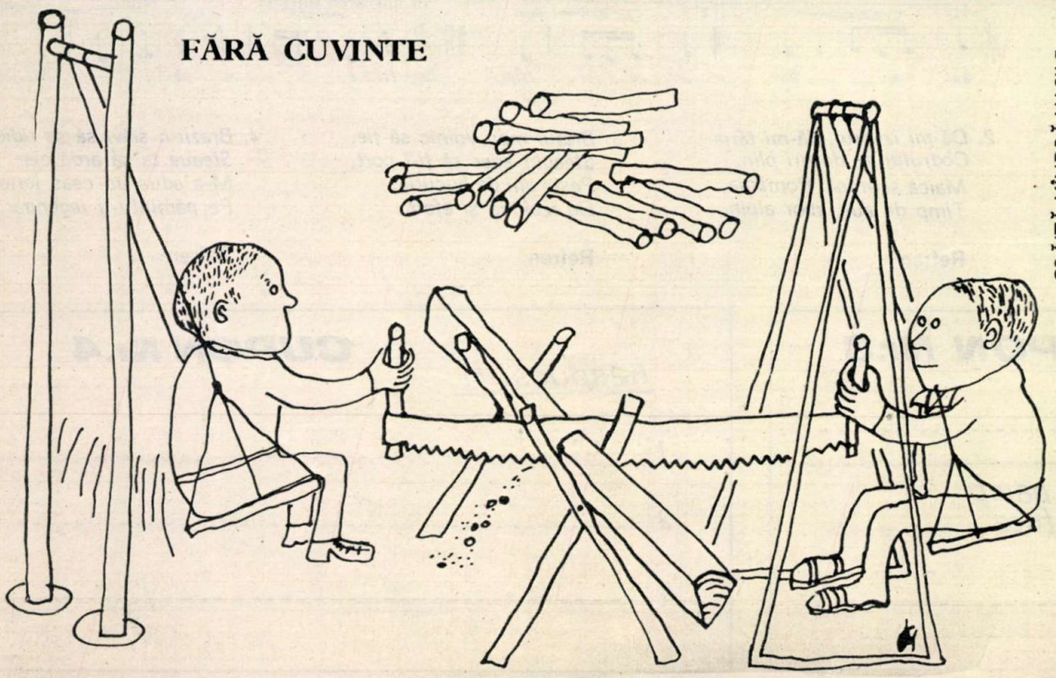

CRĂIȚĂ MÎNDRĂ-VASILE

CUVINTELE COPILĂRIEI

Cuvintele rostite nasc minuni!
Auzi-le și te întorci prin vreme
Lîngă copacii școlilor — străbuni —
Cu frunzele foșnind ca niște steme.

Deși cresc anii și-i ascult altfel
Repun culori pe-omătul din hîrtie
Și un desen naiv recheamă-n el
Un colț de gard, un chip, o poezie..

Și filele caietelor le-aud
Foșnind de întrebări și ecuații
Și teiul din fereastra clasei, ud,
Zvîrlind peste pupitre emanații...

Și scurtele recreații de tumult
Alunecat pe albe coridoare,
Parcă și astăzi limpede le-ascult —
Și depărtarea lor în timp mă doare!

Și-afară-ntre ferestre se frîngea
Un fluture cu-aripă diafană
În care era scris un singur «A»
Pe care nu l-am mai rostit de teamă...

O, voi cuvinte care ați rămas!
Renașteți zilele de-odinioară
Ca să-mi aud timidul, micul glas
Cu care răspundeam întîia oară...

GHEORGHE ISTRATE

vine pe la spate tiptil și ți-a și turnat o cască plină cu apă în cap. (Vesel băiat, Sandu...). Da, uite că a ieșit o propoziție simplă: Sandu e vesel. El glumește. Copiii înoată. Eu învăț. Eu sînt corigent. (Asta am mai scris-o!).

Emil șterge cu ciudă ultima propoziție și oftează adînc:

— Lasă că la *iarnă*, în *vacanța de iarnă*, la *iarna viitoare* mă răzbun eu pe toate. Sigur, *iarna* nu merge nimeni la ștrand... Dar de ce? *Iarna* nu e vacanță? E o deosebire, ce-i drept: *iarna* nu e vacanța de vară. Uite acum, acum e cald, uf!

Își face vînt cu o ilustrată. Abia a primit-o. E de la Năică. Năică e în tabără. Cutreieră muntii. Culege zmeură. Mănîncă cireșe. Cireșele de pădure sînt amare.

— Poftim, de două zile vorbesc numai în propoziții simple, cugetă băiatul cu ochii la cartea poștală. Lasă, că trece și vara, se consolează Emil. La iarnă o să mănînc și eu cireșe amare. Dulceață de cireșe amare, gem de zmeură 2—3 borcane. În pădure nu e nici dulceață, nici gem... Uf, ce cald e! *Iarna* nu e așa cald. Păcat că e așa departe *iarna*. Nu-i nimic... Trece și asta... Vine iarna...

Sună telefonul. E vecinul său, Traian.

— Ce fac? Ce să fac? Planuri, planuri de vacanță. Știi tu ce am de gînd? își dă drumul Emil. Ești atent? Cum o să iau vacanța — vii și tu cu mine? — îmi iau schiurile, facem oameni de zăpadă, stăm la gura sobei, mergem cu plugușorul... «Iarna-i grea, omătul mare»... Vii, Traiane?

— Ce ți-a venit? se miră interlocutorul la celălalt capăt al firului.

— Ai alte propuneri?

— Ziceam să mergem la ștrand, într-o excursie, după ciuperci...

— Nu pot. Nu-mi mai spune, lasă... Știu, astea erau visurile *de astă iarnă*...

Închide telefonul. Rămîne în fotoliu cu ochii închiși. Cum să nu-și amintească? Din decembrie doar visase la aceasta: «Trece ea, iarna, și trimestrul II și primăvara, și trimestrul III și o să vină vara, vacanța de vară... O să mergem la pădure, la pescuit, la țară... O să înotăm în rîuri, ne plimbăm cu bicicletele, facem ierbare, culegem fructe...» Numai asta visase.

Oftează. Se ridică buimăcit și trece la masă.

— «Propozițiile simple sînt acelea formate numai din subiect și predicat. Dați în scris 5 exemple...»? 5? 50... 500 dau! se înverșunează Emil și purcede să scrie:

«Trece vara. Vine toamna. Eu dau corigența. Eu promovez. Trece și toamna. Se încheie trimestrul I. Vine iarna. Vine vacanța de iarnă. Ninge. Merg cu schiurile. Fac un om de zăpadă. Stau la căldură. Plugușorul e gata. Aho, aho copii și frați stați puțin și nu mînați...» Asta nu e propoziție simplă. Nu e de loc simplă. Uf, ce cald e! Vine *iarna*. Afară ninge. E frig. Ce frumos e în vacanța de *iarnă*! Uf!

DESENE DE DANIELA DRAVĂȚ

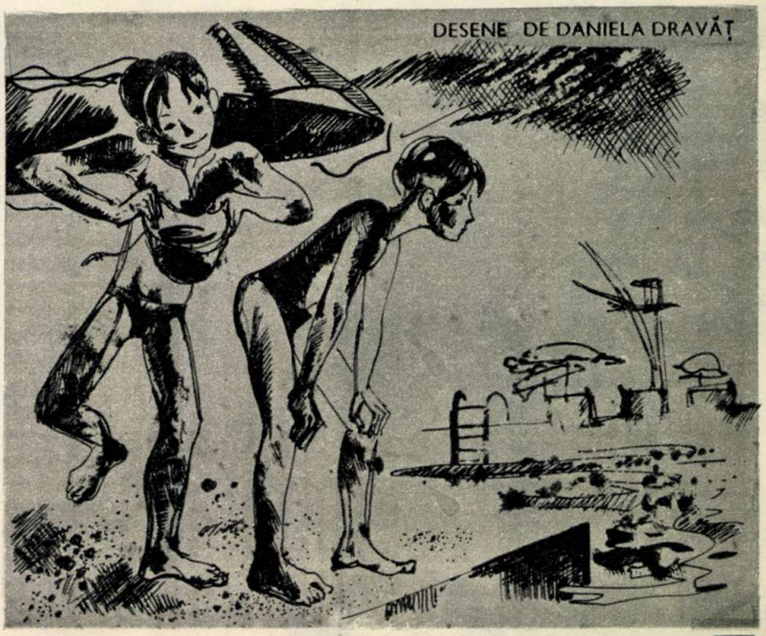

CĂLĂUZE ÎN NOAPTE

de AUREL LECCA

De multe ori, cînd furtunile răzvrătesc apele oceanelor și beznele nopților se lasă pe întinderile fără de sfîrșit sau chiar atunci cînd pîclele învăluie zările, navele împreună cu echipajele lor par iremediabil pierdute. Deodată însă apar, salvatoare, zvîcniturile luminoase ale unui far îndepărtat. După culoarea-verde, galbenă, roșie sau albastră a jetului de lumină, după numărul de secunde al pauzelor dintre semnale, marinarii identifică fără greș farul și deci locul unde se găsesc.

Cînd au apărut oare aceste miraculoase călăuze care au salvat de la catastrofe nave și vieți omenești? Cum arătau ele la început?

Cu multe milenii în urmă, cînd vasele navigau prudente pe lîngă coastă, oamenii de pe uscat aprindeau pe mal focuri pentru a da de știre navigatorilor că acolo se află un loc potrivit pentru debarcare. Cu vremea însă numărul navelor pornite pe drumurile fără pulbere ale mărilor și oceanelor sporește, iar mijloacele de semnalizare în timpul nopții devin tot mai necesare în viața orașelor-porturi.

Regele egiptean Ptolemeu II Filadelful — care a domnit în secolul al 3-lea î.e.n. a încredințat lui Sostrat din Cnidos, mare arhitect al vremii, construirea unui turn uriaș, destinat să slujească drept călăuză marinarilor ce se îndreptau spre țărmurile Egiptului. Sostrat a clădit turnul pe malul stîncos al micii insule Pharos, aflată în fața Alexandriei, marele port al antichității. De pe platforma turnului, zeci de făclii luminau noaptea de noapte. Monumentul ridicat la Pharos a devenit curînd celebru în lumea antichității — ca una din cele șapte minuni ale sale și faima sa s-a extins în timp, astfel încît nu sîntem prea mirați aflînd că noțiunea de far de aici își trage obîrșia.

Care e decanul de vîrstă al farurilor Atlanticului? Răspunsul l-au dat arheologii. În Anglia a fost scoasă la iveală de sub un val de pămînt temelia unei construcții de piatră care a slujit ca punct de semnalizare. Vestigiile descoperite arată că acest far a fost ridicat cam în a doua jumătate a primului secol din era noastră. Tot atît de vechi este și farul de la Comna, de pe țărmul nord-vestic al Spaniei. Cei ce l-au ridicat nu erau alții decît iscusiții meșteri romani de sub domnia împăratului Traian. Năruit sub povara secolelor, el a fost reconstituit și înălțat în 1034. Și azi farul de la Comna veghează calea navelor zi și noapte.

...Printre farurile celebre, care dăinuie de secole, se află și cel de la Cordonan, aflat la gura rîului Gironde, în Golful Biscaya și farul de pe stînca Eddystone, la intrarea portului englez Plymouth. Construit la sfîrșitul secolului XVII, sub asaltul neîntrerupt al valurilor, el s-a prăbușit un secol mai tîrziu. Abia în 1882 farul de pe stînca Eddystone a fost reconstruit pe un fundament metalic.

Zvelta construcție a farului de la Constanța: 58,20 m înălțime, are la partea superioară o cupolă colorată în albastru în care este montat sistemul optic și de iluminare (lumină albă fluorescentă cu vapori de mercur care funcționează cu sclipiri avînd perioada totală de 3 secunde — o secundă lumină, 2 secunde întuneric) vizibil de la 20 de mile marine (37 km).

Tînăra Grace Derling, salvatoarea celor 36 de marinari naufragiați în preajma insulei Barnegat.

La un far din golful Alaska schimbul personalului se face și astăzi cu ajutorul cablurilor.

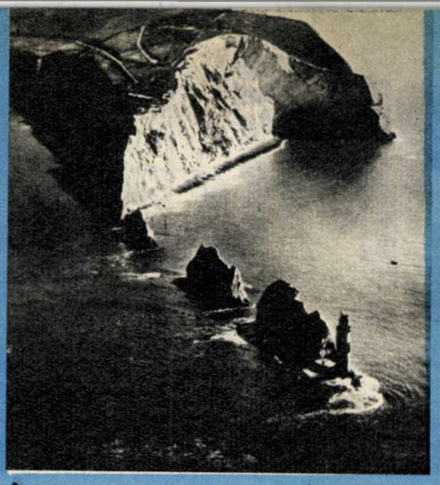

Călăuza navelor ce se îndreaptă spre Portsmouth.

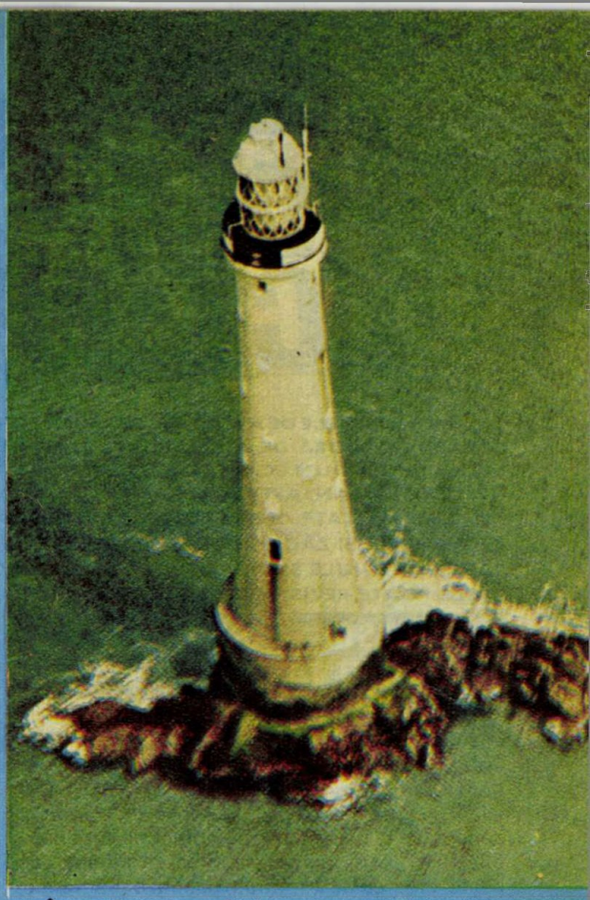

Pe stînca Bishop din grupul insulelor Scilly situate la 65 km de coasta sud-vestică a Angliei, lumina farului întîmpină pe navigatorii ce vin din America spre porturile din Marea Mînecii și Marea Nordului.

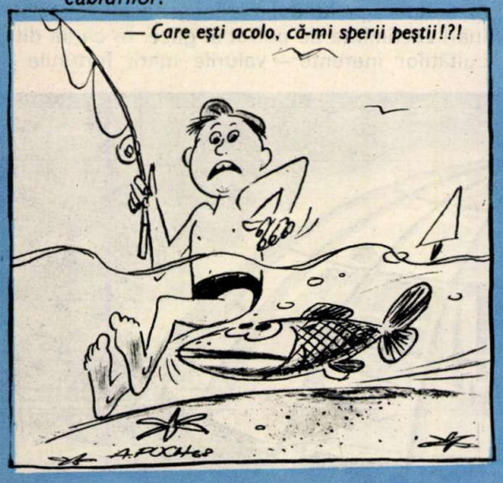

De-a lungul secolelor instalațiile de semnalizare luminoasă s-au modificat și ele pe măsura dezvoltării științei și tehnicii. Dacă timp de veacuri făcliile și lămpile cu ulei au fost principalele surse de lumină ale farurilor, către sfîrșitul secolului XVIII au fost născocite ecrane lucii de metal cu ajutorul cărora semnalele luminoase erau amplificate. La 1800 Augustine Fresnel obține rezultate excelente în propagarea luminii la distanțe tot mai mari folosind un sistem de lentile. Șase decenii mai tîrziu, electricitatea își vădește superioritatea. Farurile acționate de generatoare electrice transmit astăzi semnalele lor călăuzitoare pînă la 100 km și mai bine. În locuri primejdioase pentru nave, în zone mai depărtate de țărm, se instalează și faruri plutitoare. Aceste nave-faruri stau ancorate în larg. Elicopterul este cel ce face schimbul de echipaje și legătura cu... pămîntul.

Și acum, cîte ceva despre oamenii care veghează ca fiecare semnal să ajungă la destinație cît mai corect — paznicii farurilor. De multe ori acești eroi anonimi rămîn izolați la posturile lor și timp de 45 zile singuri. Sub asaltul furtunilor dezlănțuite ei controlează permanent instalațiile și nu puține au fost cazurile cînd paznicii farurilor au venit în ajutorul naufragiaților săvîrșind minunate fapte de eroism.

Iată doar una dintre aceste fapte.

Într-o noapte un vapor înainta în apele învălmășite de furtună ale Oceanului Atlantic. Ajuns în preajma insulei Barnegat, situată la sud de New York, zări clipind luminile farurilor de pe insulă în apropierea căreia se aflau periculoase stînci submarine.

— Stînci sub vînt! Viraj dreapta! se auzi strigătul pilotului.

Era însă prea tîrziu pentru a mai executa manevra. Un val năpraznic se abătu pe punte și sfărîmă bordajul. Vasul fu săltat apoi de coama unui al doilea val și azvîrlit peste niște stînci, a căror frunte abia se zărea de sub apă. Cînd nava se frînse, se iveau zorile. Furtuna nu contenise.

Prezența stîncilor periculoase și a coloniilor de corali de la bancul Campeche sînt semnalizate de acest far plutitor.

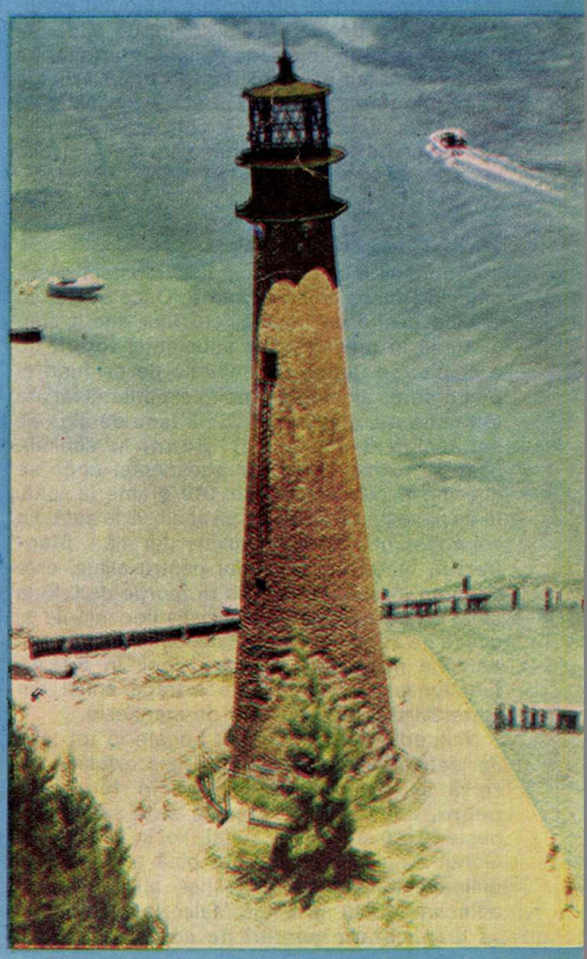

Farul din peninsula Florida arată navelor drumul de trecere prin strîmtoarea cu același nume.

Farul din Alexandria, după descrierea lui Ptolemaios al II-lea.

Apele se zbuciumau lovind vaporul eșuat. Epava a fost zărită de Grace Derling, fiica omului de la far, care-și suplinea tatăl grav bolnav. Grace nu pregetă mult. Porni vîslind cu o barcă spre vasul eșuat. Uraganul era încă în toi, brizanții se spărgeau tumultuoși, înspăimîntători, de stînci. Naufragiații urmăreau înfiorați mica ambarcațiune ce înainta greu. Cînd barca s-a apropiat de epavă, marinarii văzură cu uimire că temerarul vîslaș era o fată de abia trecută de pragul adolescenței. De șase ori a făcut Grace acest drum primejdios, izbutind să salveze 36 de oameni. Statul New Jersey a acordat tinerei Grace Derling o bursă de studii pentru a-și desăvîrși studiile tehnice la New York.

COMORILE OCEANELOR

de RADU NOR

ÎN ROMANELE DE AVENTURI SE AMINTEȘTE ADESEA DE TEZAURELE DE PE FUNDUL MĂRII, CORĂBII DOLDORA DE AUR, ARGINT ȘI NESTEMATE, CĂZUTE CÎNDVA PRADĂ VALURILOR. PAZNICII NEÎNDUPLECAȚI AI ACESTOR BOGĂȚII SÎNT DE OBICEI MONȘTRIIMARINI, CARACATIȚE, FAUNA FANTASTICĂ A BEZNEI SUBACVATICE.

ÎN REALITATE, NEPREȚUITELE COMORI ALE APELOR SÎNT SUBSTANȚELE DIZOLVATE, SEDIMENTELE ȘI ZĂCĂMINTELE DIN ROCILE SUBMARINE, IAR PĂZITORII LOR, VALURILE FURIOASE, FURTUNILE ȘI GIGANTICELE PRESIUNI CĂRORA NICI O FĂPTURA DE LA SUPRAFAȚĂ NU LE POATE REZISTA NEPROTEJATĂ.

OFENSIVA ASUPRA OCEANULUI A ÎNCEPUT

Numeroase proiecte își propun să valorifice imensele bogății ale mărilor. Primele au și prins viață. Se află în funcțiune centrale electrice acționate de energia valurilor și a mareelor, ca și uzine pentru desalinizarea apei de mare în zone cu climă secetoasă. Se preconizează «fertilizarea» mării pentru mărirea producției de pește, crearea de adevărate pășuni subacvatice, ca și cultivarea unor alge comestibile. Se pun la punct sisteme pentru extragerea elementelor dizolvate în apa mărilor și oceanelor, și altele pentru exploatarea sedimentelor.

Ce avuții ne oferă cele peste un miliard de kilometri cubi de apă ale oceanului planetar? Justifică ele asemenea eforturi?

În cantități mai mari sau mai mici, găsim în mări aproape toate elementele tabloului periodic. Rezerva de clorură de sodiu, de pildă, se cifrează la 38 milioane de miliarde de tone, pe cînd cea de aur este de «numai» 10 miliarde de tone. În afara acestora există fier, mangan, magneziu, cupru, nichel, argint, radiu și multe alte elemente de care omenirea are mare nevoie.

MINELE SUBACVATICE PRODUC

O bogăție minerală a mării, exploatată sistematic de mii de ani, este **sarea.** Dacă obținerea ei este destul de ușoară, cu totul diferit stau lucrurile în privința altor substanțe. **Iodul,** de exemplu, se obține din mîlurile de pe fund și prin arderea algelor marine (o experiență făcută în Franța a arătat că din 25 de tone de alge se pot realiza 6—15 kg iod). **Borul,** în schimb, poate fi extras direct din sedimente, unde se află într-o concentrație de 310 grame la tonă. În ce privește **bromul,** de pe acum 99 la sută din cel consumat pe glob provine din mări. **Magneziul,** metal foarte căutat pentru aliaje, este conținut în apa de mare în proporție de 0,13 la sută. După aprecierile specialiștilor, mările și oceanele ar dispune de 3,3 milioane de miliarde de tone magneziu. La Hartlopool, în S.U.A., funcționează o uzină care extrage anual din mare 200 000 de tone oxid de magneziu.

Nisipurile submarine sînt bogate în tot felul de metale. Numai în Golful Tokio există o rezervă de 40 milioane tone **nisip feruginos negru,** din care actualmente se extrag lunar peste 30 000 de tone de metal. Tot în Japonia, în Golful Ariake, s-au obținut pînă azi peste 40 milioane tone minereu de fier, aflat aici la o adîncime de 40 m. Lîngă Malaezia și Tailanda se draghează **minereuri de cositor,** în largul Alaskăi **pietrișuri aurifere,** în regiunea de coastă a Ceylonului, Japoniei și Australiei — **titan,** iar în apropierea țărmurilor Braziliei — **nisipuri de fier** și **crom.** În apele insulei Terra Nova s-a găsit **cărbune,** iar în largul Venezuelei — **sulfuri** de o mare concentrație, conținînd **elemente radioactive.**

Dacă nu cele mai prețioase, în orice caz cele mai spectaculoase «produse» ale mării sînt **diamantele.** Nisipurile din largul coastei de sud-est a Africii conțin o cantitate însemnată de pietre prețioase. În golful Chamis au intrat în funcțiune trei «mine flotante» care produc între 750 și 1 250 carate de diamante pe zi. Nisipurile de aci dau cinci carate de diamante la tonă, față de 1 carat la tonă, cît se extrage din cele mai bogate zăcăminte terestre ale Africii de sud.

Pe viitor, din mări și din oceane se vor mai putea obține multe alte elemente de preț, printre care **clor, uraniu, rubidiu, cesiu, sulf, stronțiu** și **fluor.**

AURUL NEGRU DE SUB APE

Cercetările din ultimele decenii ale geologilor au arătat că pe fundul mărilor și oceanelor există mari zăcăminte de petrol și gaze. În ciuda dificultăților inerente — valurile mari, furtunile — s-a trecut la exploatarea lor. Prospectarea, la Gröningen, în Olanda, a unor importante rezerve de gaz a dus la crearea vestitelor exploatări submarine din Marea Nordului, care furnizează zilnic 15 milioane hectolitri de gaz. Astăzi, Marea Nordului a devenit o imensă «platformă de foraj», care concurează cu multe zone petrolifere ale uscatului. S-au descoperit zăcăminte

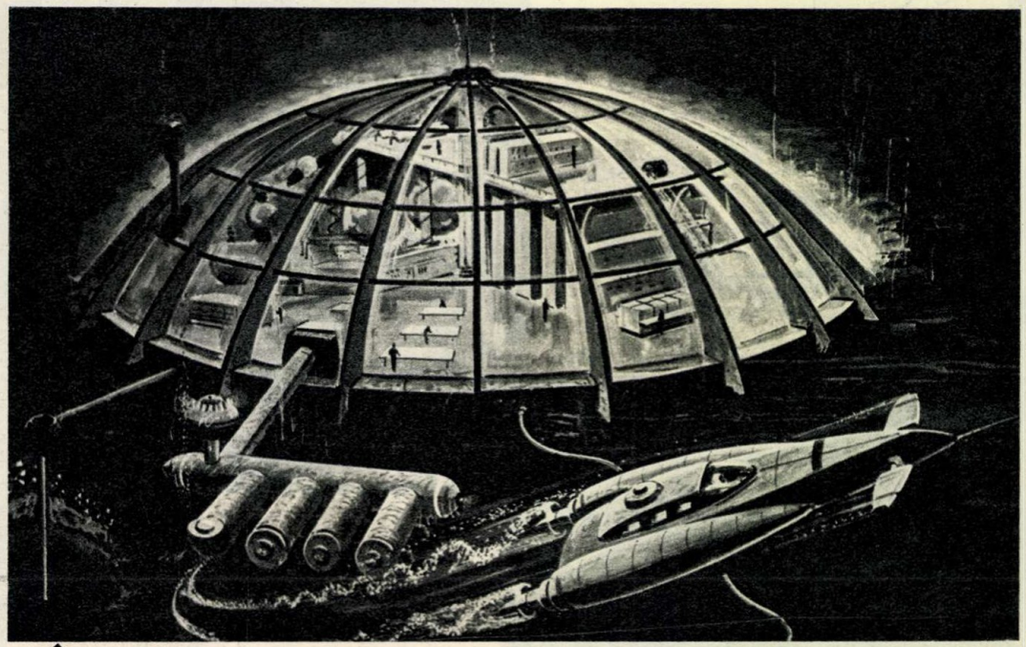

Bogățiile mărilor vor fi exploatate în viitor la fața locului, așa cum se vede în proiectul acestei uzine subacvatice.

Industrii submarine complexe vor fi profilate spre extragerea minereurilor, a sării, producerea deuteriului și... a apei dulci.

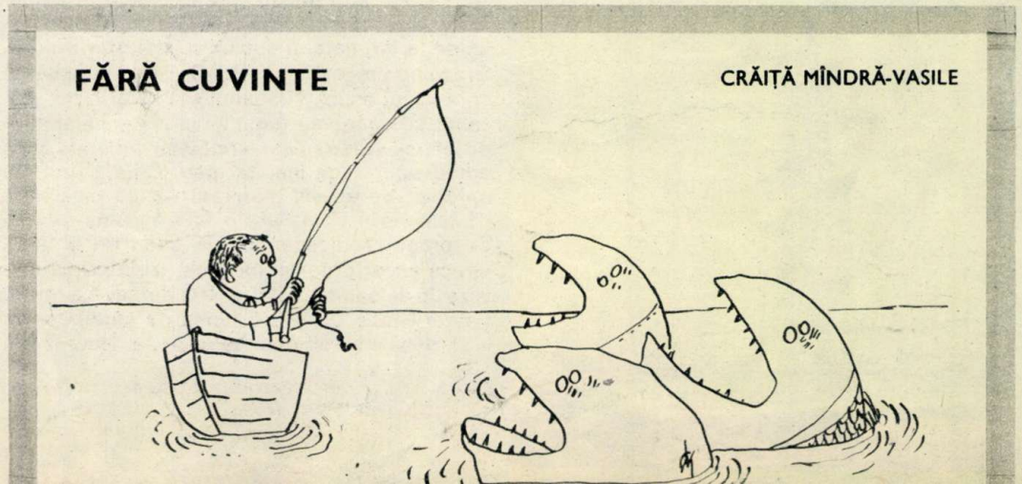

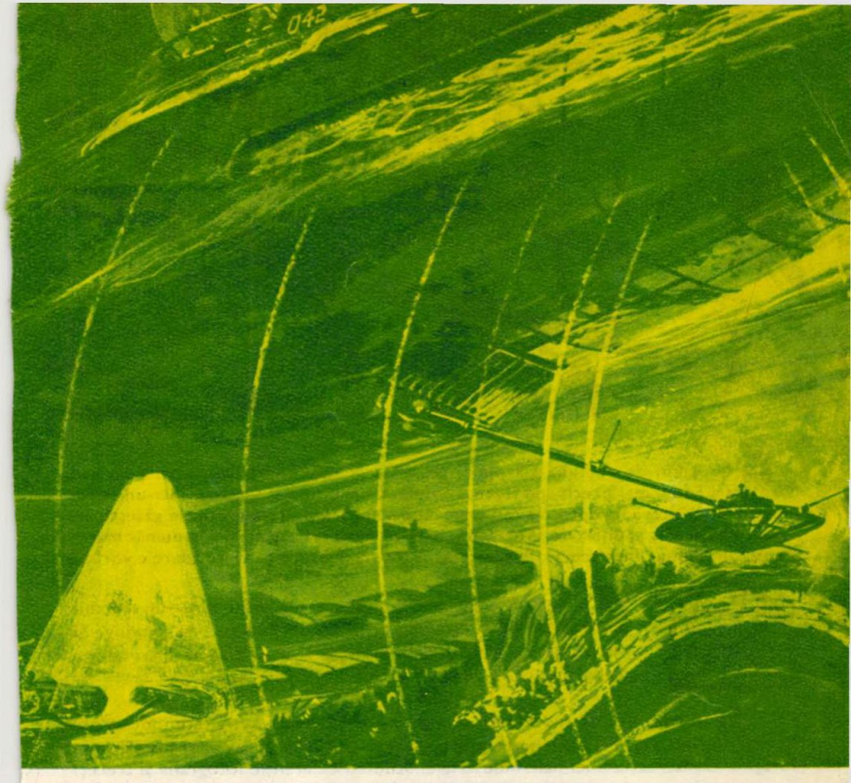

le vor efectua explorarea geologică a fundului oceanelor.

ormațiuni ciudate erau
riozități, azi se știe că
avuție a mărilor. Căci,
cialiștilor, rezervele ar
tone, la care se adaugă
tone de depuneri noi.
i de forme neregulate,
staloide sau coloidale,
erii. Pe fiecare cm³ de
ie 1,5—2 g de noduli, a
la cea a unui grăunte
bulgăre de cîteva kilo-
blema exploatării aces-
american **John Mero**
rte din metalele impor-
ot fi extrase din aceste
depozite oceanice cu cheltuieli de numai 50—75% din prețul de cost al exploatărilor terestre. Cînd fundul oceanului nu depășește adîncimea de 120 m, o dragă aspiratoare poate pompa pînă la 10 000 tone noduli pe zi. În plus, afirmă profesorul Mero, ele vor putea fi transportate comod și ieftin, pe cale maritimă, în toate colțurile lumii.

Marea produce aproape toate elementele necesare omului. «Planeta necunoscută», cum i se spunea cîndva, dezvăluie pe zi ce trece tot mai multe dintre tainele ei, își oferă tot mai generos comorile. Nu e departe vremea cînd necuprinsul ocean planetar va înceta să fie pentru noi «terra incognita», devenind ceea ce basmul din «1001 de nopți» numea atît de atrăgător «peștera cu nestemate a lui Ali Baba».

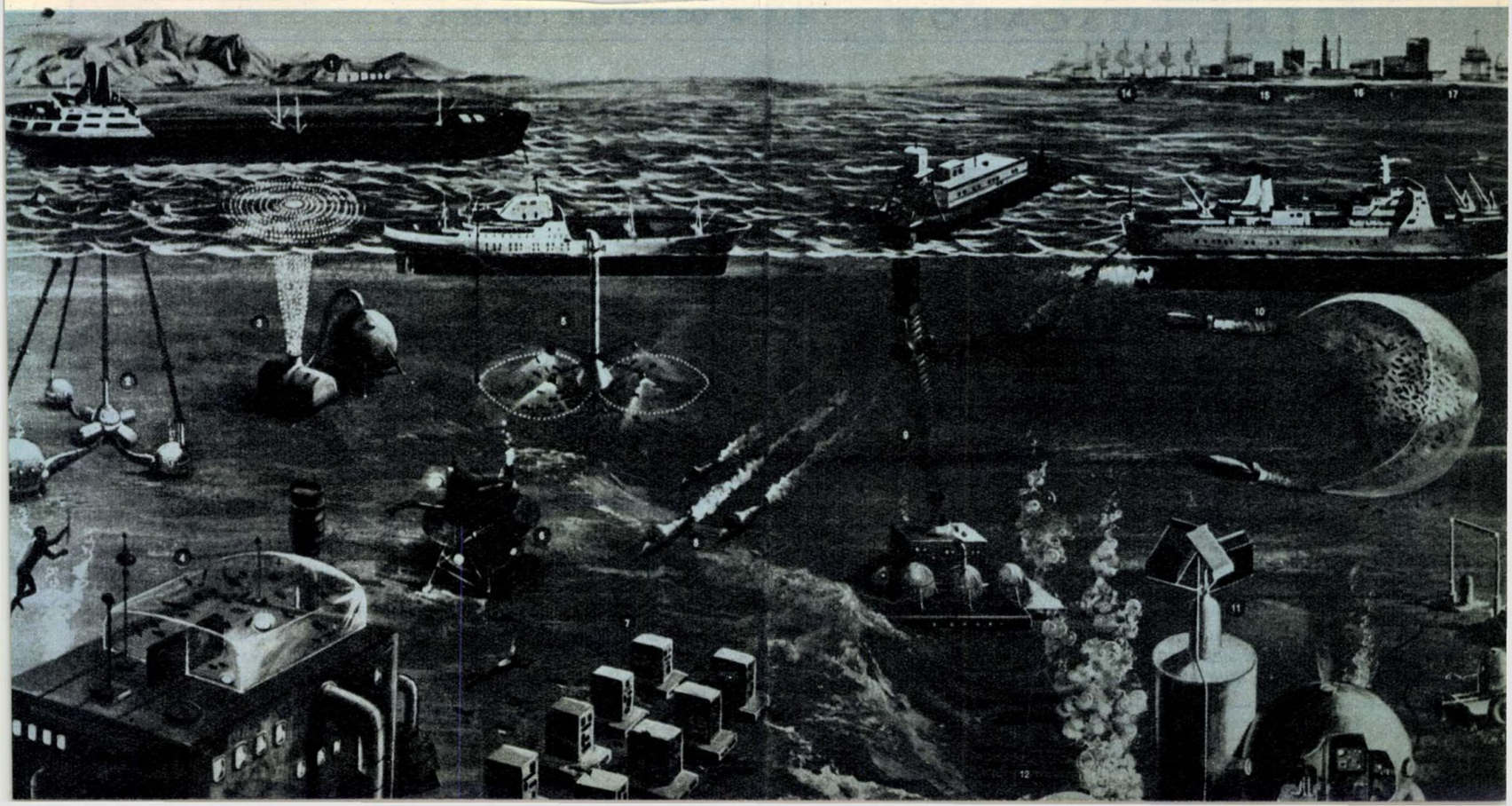

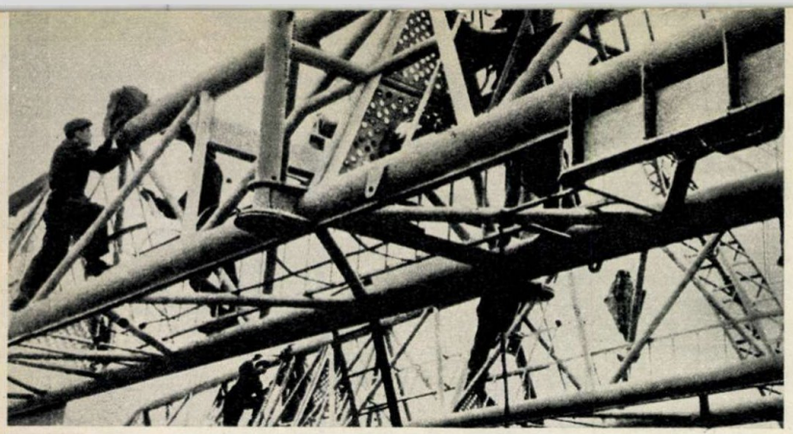

1 La 4 km de comuna Cărpiniș, pe valea Iartmacului și mai apoi pe valea Canavaua Fetii, mai precis, pe traseul șoselei Constanța — Ostrov, într-un relief haotic de stîncării abrupte, de canioane cu pereți brăzdați de grote, se găsește un adevărat paradis al unor viețuitoare inofensive, care trăiesc pe aici în număr mare, constituind una dintre curiozitățile acestor locuri. Despre ce viețuitoare e vorba?

2 Reproduceți plicul desenat începînd dintr-un anumit punct fără a ridica creionul de pe hîrtie. Pentru a ne convinge că ați izbutit, va trebui să evitați ca trei linii să se întretaie în același punct.

3 În imaginea de sus vedeți un interesant aspect de activitate industrială. El ar putea înfățișa: a. Construcția unui pod metalic; b. Montarea unor instalații de foraj; c. Construcția unei hale industriale. Studiați cu atenție fotografia și treceți pe cupon răspunsul pe care-l socotiți cel bun.

CUPON Nr. 6

Răspunsuri

1----------

2

3----------

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Ușa unei cabine se deschise și pe punte își făcu apariția un marinar gras și voinic, cu o ceafă ca de taur, ținînd o pușcă în mînă. Cu părul netuns și încîlcit, cu barba crescută, îmbrăcat cu o cămașă de marinar vărgată și soioasă, el se opri în mijlocul punții cu picioarele desfăcute, privind cu un aer bănuitor spre aparatul care atîrna în vuietul motoarelor deasupra lui.

Panait îi făcu un semn prietenos cu mîna înmănușată prin geamul carlingii. Dînd cu ochii de el, marinarul holbă la început ochii, și apoi o expresie de groază se întipări pe fața lui. Stătu așa cîteva clipe, încremenit, cu gura căscată, și-apoi azvîrlind deodată pușca jos, pe punte, o luă la fugă, și dispăru în cabină trîntind ușa după el.

— Ați văzut? rîse cu poftă Panait... S-a speriat imbecilul... Ha... ha... ha... a șters-o... nu glumă... și adăugă, apăsînd pe manșă; la întoarcere o să-l anunț pe căpitanul Vlad, că șlepul se află aici...

Elicopterul prindea din nou înălțime. Scatiul și Babușcă se priviră lung

în tăcere. Și deodată degetele Scatiului începură să tamburineze în geamul de plexiglas al carlingii.

— Mi se pare curios... transmitea Scatiul, ciocănind de zor în geam... Ai văzut cum s-a speriat marinarul cînd a dat cu ochii de nenea Panait?

În clipa aceea, cu un tunet care părea să cutremure tot cerul, escadrila de turboreactoare trecu în zbor razant deasupra lor și-apoi cele șase avioane își ridicară boturile și dispărură vertical în adîncurile cerului lăsînd în urma lor lungi dîre de fum.

— Privește Babușcă... privește... se agita febril Scatiul. Acum înțeleg... Nu-i vorba de trageri la țintă. Turboreactoarele ne escortează și ne păzesc pe noi...

Pleoapele somnoroase ale lui Babușcă se ridicară încet, încet, și deodată ochii lui verzi străluciră puternic.

— Atunci, nenea Panait... bătu el în podeaua carlingii ... este...

Acesta îl întrerupse, făcînd un semn discret cu ochiul, spre pilotul elicopterului. Întors cu capul spre ei, Panait îl privea cu un zîmbet prietenos.

— Ce, v-ați plictisit, băieți? Priviți... În curînd ajungeți acasă.

Scatiul privi lung spre Panait și cu ochii ațintiți la el, bătu repede cu degetele în geam.

— Ai ghicit, Babușcă. Nenea Panait este «Rîma de mare»!

La orizont se ivea satul Pradina.

Silueta gigantică a stăvilarului creștea văzînd cu ochii, proiectîndu-se fantastic pe cerul înserării. Și deasupra ei — turboreactoarele înșurubîndu-se mereu în văzduhuri descriau imense cercuri tremurătoare de fum, ce se întretăiau mereu, dezlipindu-se încet, în vîntul înălțimilor. Scatiul și Babușcă, înfricoșați parcă de descoperirea pe care o făcuseră, priveau tăcuți spre pilotul care, în haina lui de piele, manevra liniștit aparatul. Acum, elicopterul cobora vertiginos spre fluviu luînd parcă în bot primele case de la mar-

ginea satului care apăreau ici și colo printre sălcii. Atrași de zgomotul pe care îl făcea motorul aparatului, sătenii năvăleau de prin case în bătătură privind cu mîinile streașină la ochi ciudata insectă de metal, ce cobora în mijlocul satului. Pe măsură ce elicopterul se apropia de pămînt, o mulțime pestriță, bărbați, femei și copii se scurgeau pe uliți în întîmpinarea lui. Privind în jos, prin geamul carlingii, Babușcă păli.

— Tata, șopti el, și oftă adînc... Ți-am spus, Scatiule, că în ultima vreme bătaia se ține scai după mine?

Scatiul privi și el în jos și ceea ce văzu îl făcu să-i plîngă de milă lui Babușcă. Într-adevăr, în piața satului, care se apropia văzînd cu ochii, într-o cămașă descheiată și cu mînecile suflecate, rezemat într-un băț, stătea brigadierul Alexandru, tatăl lui Babușcă, adulmecînd precum un uliu, carlinga strălucitoare a elicopterului.

— Imi pare rău, Babușcă, spuse Scatiul, clătinînd capul a regret. Eu te-am vîrît în pacostea asta...

Un zîmbet flutură ușor pe buzele lui Babușcă.

— Ce să-i faci, frate Scatiule... murmură el, apoi cu un aer filozofic. Și cu slănina în pod, și cu scroafa în coșar nu se poate... Știam de la început că ce-i al meu e pus deoparte...

În clipa următoare, într-un vaiet de glasuri și într-un vîrtej de praf, elicopterul atingea pămîntul.

— Gata, băieți!... le spuse vesel Panait, scoțîndu-și mănușile de piele și deschizînd portiera carlingii. Adăugă glumeț: Pradina, toată lumea coboară.

— Acum să te văd Babușcă, murmură el însuși, înghițind în sec și privind prin portiera deschisă a carlingii spre tatăl său care, rezemat în băț la cîțiva pași de aparat, îl aștepta încremenit ca o statuie. Babușcă mai privi o clipă, cu ochii lui triști și somnoroși spre Scatiu, și-apoi sări jos din elicopter.

(Va urma)

...EA FAȚĂ DE COLEGUL ROMÂN, EXECUTÎND ZBORURI ÎN APROPIEREA SPITALULUI UNDE ACESTA SE AFLĂ INTERNAT.

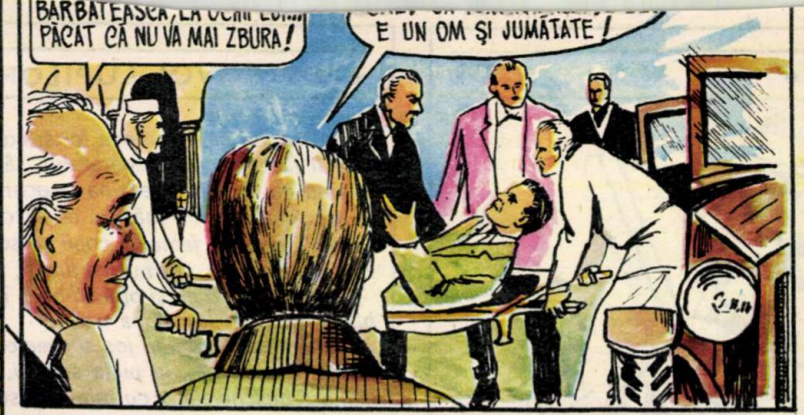

PRIMA IEȘIRE DIN CASĂ DUPĂ ACCIDENT. ÎN JURUL AVIATORULUI SE STRÎNSERĂ COPII DE TOATE VÎRSTELE.

CU O VOINȚĂ DE FIER, BĂNCIULESCU SE ANTRENEAZĂ INTENS. MERGE PE BICICLETĂ, CONDUCE AUTOMOBILUL, LUPTĂ FĂCÎND EFORTURI SUPRAOMENEȘTI, CU DURERILE PROVOCATE DE PROTEZE.

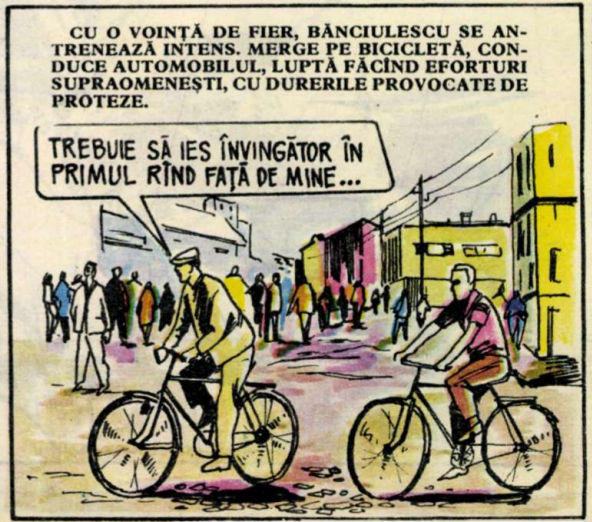

(Va urma)

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE LA STRAND

ORIZONTAL

1. Refugiu estival citadin — Numele popular al celei mai călduroase luni de vară. 2. Sus, de unde te azvîrli în apă. 3. Și altele! 5. Rece răcoreala! 6. Ca pelinul — Fricoși. 7. Stil de înot — Sport de sezon. 8. De pildă, Constanța — Sport de apă. 9. Un bazin de înot cu suprafață mare — Lumina de pe malul mării. 10. Campion — Alt stil de înot. 11. Nicu Manea — Fortificat. 12. Adînc — În cort! — Servește! 13. Culoare de sezon — Animal nordic. 14. Plin de... moleșeală — Cu ochii în patru. 15. Cură de... apă (pl.) — Boală de... soare! (pl.).

VERTICAL

1. Șirand în limbajul lui Ion Creangă — De pe casă! — Nebronzat. 2. Unde nu-i soare — Melodie de sezon de Veselovschi. 3. Ca apa mării — ...gheață. 4. În față!!! — Plin ochi — Zîne ale lacurilor în basmul popular. 5. Perne — Nota «și» cu repetiție. 6. Desigur. 8. Comuna Băneasa! — Loc nesfîrșit. 9. Unu și unu — Lume multă, nisip, soare și mare într-un cuvînt. 10. Pele! — Costum de baie. — Acoperă capul marinarilor. 11. Dumitale, familiar — Specie periculoasă de țînțar ce bîntuie în apropierea bălților — Clar. 12. «Responsabil» cu excursiile la mare sau la munte — Amenajări speciale pentru băi de soare. — Fire de nisip. 13. Ca sucul de la gheață. — Rudă destul de apropiată.

Mihai PĂTRAȘCU

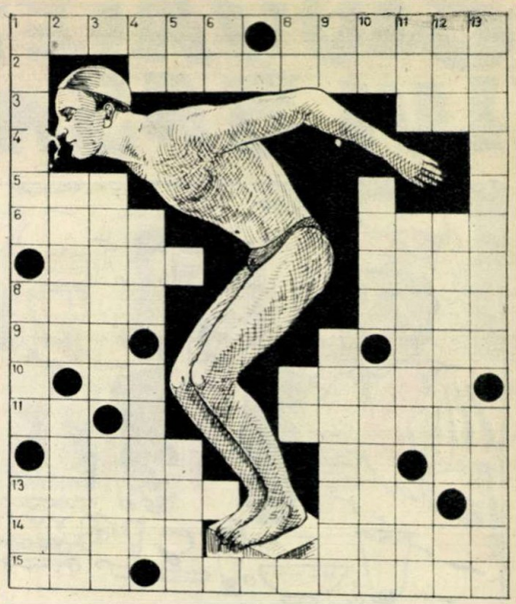

FĂRĂ CUVINTE

CRĂIȚĂ MÎNDRĂ-VASILE

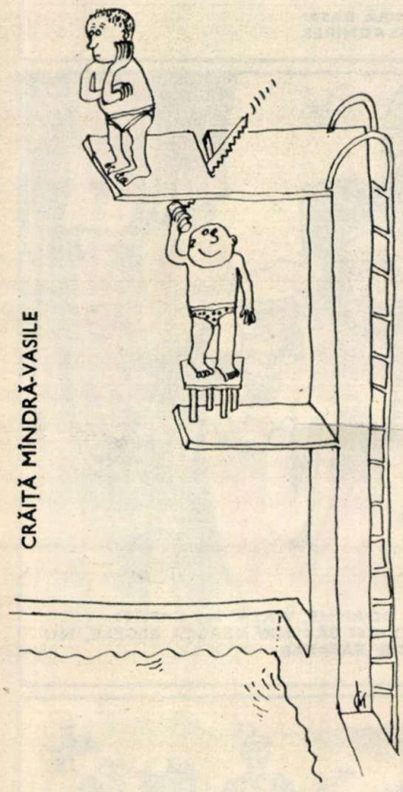

ADRIAN ANDRONIC

— Și doar cu urechile mele am auzit cînd tovarășul profesor de științele naturii spunea că perlele se găsesc în scoici!!!

IMPORTANT! NOU! DORIȚI SĂ PRIMIȚI REVISTA VOASTRĂ „CUTEZĂTORII" LA LOCUL UNDE VĂ PETRECEȚI VACANȚA ? ADRESAȚI-VĂ CU 5 ZILE ÎNAINTE DE PLECARE OFICIULUI RTTR CARE VĂ DESERVEȘTE.
CUTEZĂTORII

DANIELESCU LOVIN

— Tata zice că trebuie să mă învăț de mic cu greutățile!

— Încearcă să te obișnuiești că peste cîteva zile te iau cu mine la mare!

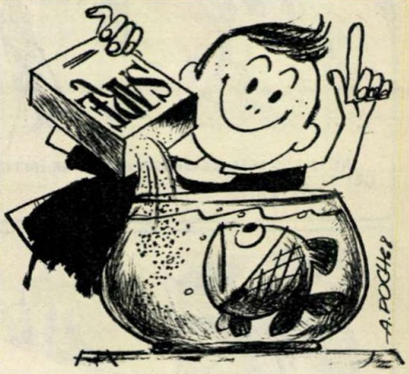

CLUBUL LOGICIENILOR ✱ CLUBUL LOGICIENILOR ✱ CLUBUL LOGICIENILOR

ÎNCĂ DOUĂ PROBLEME PE CARE VI LE PROPUNE PROFESORUL UNIVERSITAR **EDMOND NICOLAU**. CINE LE VA DEZLEGA? AȘTEPTĂM CU NERĂBDARE RĂSPUNSURILE VOASTRE.

Dificultățile lui Ionel

Ionel voia să învețe la algebră, dar era împiedicat de zgomotul ce-l făcea în curte un grup de copii. Ieșind pe balcon, el constată că sînt copiii unor familii vecine. După un moment de gîndire, el exclamă: «ce curios! Dacă înmulțesc între ele numerele care reprezintă copiii din fiecare familie, rezultă tocmai cifra 18 — adică vîrsta fratelui meu Anton!» Știind că nici una din aceste familii nu avea 6 copii, se cere:

1. Numărul familiilor cărora aparțineau copiii jucăuși.

2. Numărul copiilor fiecăreia din aceste familii.

3. Numărul total al copiilor care se jucau, tulburîndu-l pe Ionel.

Cum să-i așezăm?

Într-un restaurant dintr-un port australian s-au întîlnit patru marinari: Kadîr (turc), Ramiro (portughez), Indra (indian), și Takumi (japonez). Cum îi sfătuim pe cei patru amici ca să se așeze la masă, astfel încît fiecare să poată vorbi și cu persoana din dreapta și cu cea din stînga? Se știe că Indra știe japoneza, în timp ce Ramiro cunoaște indiana, Kadîr vorbește portugheza, iar Takumi cunoaște turca.

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

RĂSPUNSURILE LA ULTIMELE TREI PROBLEME.

1. Fesul era roșu.

2. Ionescu este directorul, Popescu este inginerul, iar Dumitrescu este casierul.

3. Erau trei copii.

GIUVAIERURILE LUI BASARAB

Scenariu: DUMITRU M. ION
Desene: MIHAI SÎNZIANU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:
ÎN PALATUL DOMNESC FUSESE SFAT MARE. SE HOTĂRÎSE CA BIRUL SĂ NU SE MAI DEA. BOIERII VOIND SĂ-L PIARDĂ PE DOMN, CĂZUSERĂ ÎN CURSĂ. UN CAVALER SOSI CU UN HRISOV DE LA CURȚILE REGELUI.

— CE MAI SPUNE APUSUL?
— RĂZBOAIE... LA CURȚILE REGELUI AM AUZIT CĂ SÎNTEȚI BARBARI ȘI MÎNCAȚI OAMENI, DAR VĂD CUPE DE AUR, TALERE SCUMPE, MÎNCĂRURI ALESE...

— AȘA SPUNE PROTECTORUL? SE MIRĂ BASARAB ȘI FĂCU UN SEMN SPRE CĂPITANUL AGHIRES

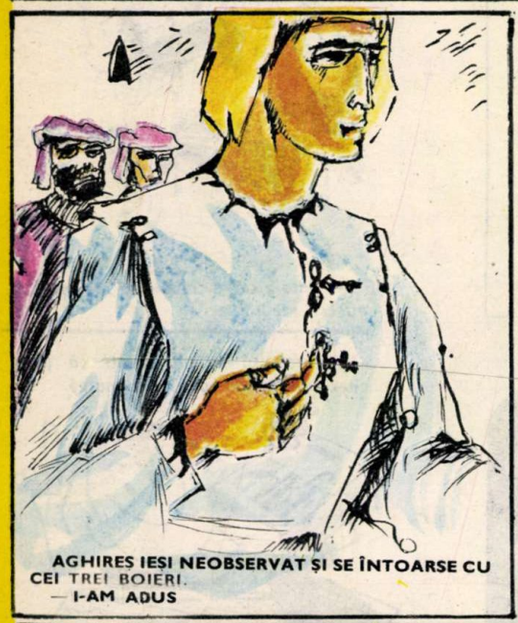

AGHIRES IESI NEOBSERVAT ȘI SE ÎNTOARSE CU CEI TREI BOIERI.
— I-AM ADUS

— BOIERII VOR PLECA ÎMPREUNĂ CU CAVALERUL CA DAR PENTRU REGE. DE NU, PREGĂTIȚI ȚEPILE.

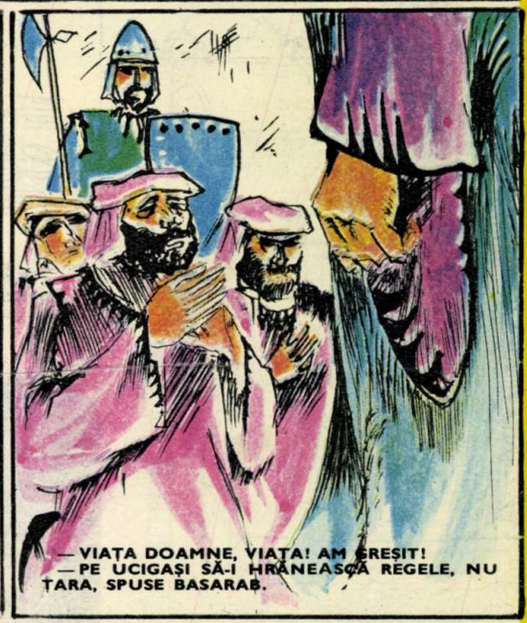

— VIAȚA DOAMNE, VIAȚA! AM GREȘIT!
— PE UCIGAȘI SĂ-I HRĂNEASCĂ REGELE, NU ȚARA, SPUSE BASARAB.

— NUMAI ȚARA MEA, FRANCIA, MAI E ATÎT DE FRUMOASĂ CA A VOASTRĂ, SPUSE CAVALERUL. MUNȚI, PĂDURI, CÎMPII ȘI OAMENI PILDUITORI.
— LA FRUMUSEȚE CREZI CĂ SE GÎNDEȘTE REGELE? LA ROBIE... DAR ȚARA N-ARE NEVOIE DE STĂPÎNI.

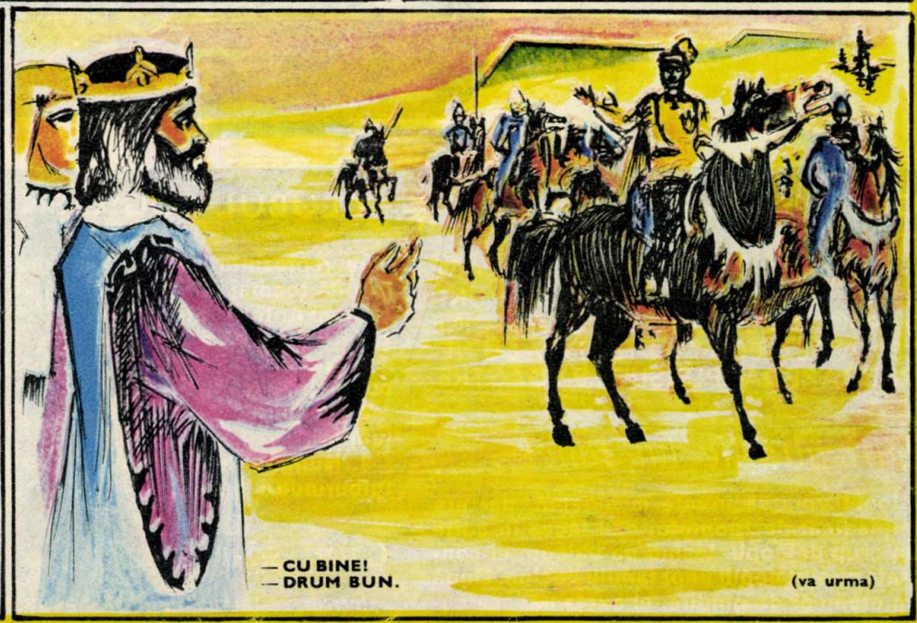

— CU BINE!
— DRUM BUN.

(va urma)

PREȚUL 1 leu

Cutezătorii 27

Revistă săptămînală. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef MIHAI NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: PETRE GHELMEZ. Secretar general de redacție: OVIDIU ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, tel 176020
Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Prezentare artistică: POMPILIU DUMITRESCU. Prezentare grafică: LUCIA SICOMAS